

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců JUDr. Markéty Fialové a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **O. K.**
státní příslušnost U.
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Matznerem, Ph.D., LL.M.,
sídlem Anny Letenské 34/7, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2023, č. j. OAM-27419-42/ZM-2022,
ve věci prodloužení platnosti zaměstnanecké karty,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Podstatou nyní projednávané věci je otázka posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), při rozhodování o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty žalobce.

2. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl žádost žalobce a dobu platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců neprodloužil, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

II. Argumentace stran

3. Žalobce předně namítal nedostatečné objasnění skutkového stavu v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný pouze formalisticky objasnil skutkový stav ve vztahu ke spáchání trestného činu žalobcem, aniž by objasnil skutkový stav ve vztahu k přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce a ve vztahu k okolnostem spáchání trestného činu. Žalovaný pochybil především tím, že neprovedl výslech žalobce a jeho manželky, v důsledku čehož neobjasnil skutkový stav věci podle § 3, § 50 odst. 3 a § 52 správního řádu. Jestliže sám žalovaný shledal existenci pochybnosti o nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, byl v souladu s § 52 správního řádu povinen provést žalobcem navrhované výslechy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci a které mohly tuto pochybnost vyvrátit. Zcela zásadním pochybením pak je svévolná, skutečnosti neodpovídající domněnka žalovaného, aniž by k dané otázce provedl jakékoliv dokazování, že manželé žijí odděleně a nesdílí společnou domácnost. Žalobce si je vědom formálního nesouladu jeho faktické adresy pobytu s tehdy evidovanou adresou pobytu, kterýžto v nejbližší době odstraní. Pravdou však zůstává, že dlouhodobě žije společně s manželkou v jedné domácnosti. Nadto jsou s manželkou na sobě finančně i citově závislí, neboť jsou manželi již od roku 2017. Žalovanému byly předloženy i fotografie manželského páru ze společně tráveného času, tedy domněnka žalovaného ani neodpovídá obsahu spisu.
4. Pro úplnost dále žalobce namítl, že pokud by žalovaný napadené rozhodnutí vydal v zákonem stanovené lhůtě pro vydání rozhodnutí, nebylo by rozhodnutí zamítavé. Žalovaný o žádosti žalobce nerozhodl v zákonem stanovené lhůtě, nýbrž po zjištění, že bylo s žalobcem zahájeno trestní řízení, vyčkával na konec řízení, ačkoliv takový postup je dle judikatury zcela nepřipustný.
5. Žalobce dále namítal nepřiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a ve smyslu čl. 10 odst. 1 a odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je povinností správního orgánu zabývat se otázkou přiměřenosti do rodinného a soukromého života žadatele vždy. Napadené rozhodnutí je zcela nepřiměřené i s ohledem na probíhající válečný konflikt mezi Ukrajinou a Ruskou federací. V případě nuceného ukončení pobytu žalobce totiž při jeho nuceném vycestování do jeho domovského státu hrozí, že bude ohrožen na životě a zdraví. Žalovaný neposuzoval nepřiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobce, ačkoliv tak učinit měl, napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu dle žalobce i nepřezkoumatelné. Postup žalovaného současně představuje porušení § 2 odst. 4 a § 5 správního řádu. Dále žalobce uvedl, že kvůli válečnému konfliktu na Ukrajině žije v ČR ve společné domácnosti se svou manželkou i matkou.
6. Konečně žalobce namítal nepodrobení jím spáchaného trestného činu bližšímu přezkumu a tím porušení judikaturou uložené povinnosti zohledňovat jednotlivá specifika spáchání

trestného činu, tedy posoudit povahu a závažnost spáchaného trestného činu, doby od spáchání trestného činu a chování žalobce během ní a náhled žalobce na jeho trestnou činnost.

7. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Zdůraznil, že k naplnění důvodu pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dojde už tím, že je cizinec pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu. Zákon o pobytu cizinců v případě tohoto důvodu nestanoví, že by podmínkou jeho uplatnění byla přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. V daném případě se vede řízení o žádosti žalobce a je tedy na něm, aby žalovanému sdělil důvody, proč by i přes odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu, které zcela naplnilo důvod pro neprodloužení doby platnosti jeho zaměstnanecké karty, měl jeho žádosti vyhovět, tedy měl nejen namítnout nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do jeho soukromého či rodinného života, ale zejména tuto námitku podložit konkrétními tvrzeními. Žalobce sice poukázal na to, že na území pobývá jeho manželka a taktéž jeho matka, nicméně nic dalšího neuvedl, neuvedl žádná specifika jejich manželského soužití nebo soužití s jeho matkou na území tak, že by z takto tvrzených skutečností mohl žalovaný nabýt přesvědčení, že žalobcova rodinná situace je do jisté míry zvláštní, resp. že se odlišuje od běžných rodinných vztahů do té míry, že je třeba, aby žalobci bylo povoleno k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty i přes fakt, že se dopustil úmyslného trestného činu, zachováno. Žalobce pouze poukázal na existenci rodinných vazeb, nic dalšího netvrdil, a když navrhoval provedení výsledku, pak neuvedl, co by účastnickým výsledkem nebo výsledkem jeho manželky a matky jako svědků mělo být vlastně prokázáno, jaká zvláštní okolnost soužití těchto osob na území by měla být výsledkem osvětlena. Výslech je důkazním prostředkem, nikoliv prostředkem pro doplnění rozhodných tvrzení. Vzhledem k absenci dalších tvrzení tedy žalovaný neměl povinnost rodinný život žalobce dále zkoumat. Žalovaný přesto připustil, že jeho závěry stran pravděpodobnosti odděleného soužití manželů byly poněkud unáhlené. Stále však zůstává skutečností, že o existenci manželky žalobce se žalovaný dozvěděl až z vyjádření žalobce ze dne 7. 12. 2022, neboť ji neuvedl do tiskopisu své žádosti a podobně se ani nezmínil o existenci své matky, o té se žalovaný dozvěděl až z žaloby. Manželka i matka žalobce disponují každá vlastním pobytovým oprávněním, nejsou na žalobci a jeho pobytu na území ČR závislé. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně poměřil veřejný zájem, aby v ČR nepobývali cizinci, kteří zde spáchají úmyslný trestný čin, se soukromým zájmem žalobce pobývat na území. Napadeným rozhodnutím navíc není žalobci zakazován další pobyt na území, zákon o pobytu cizinců pro případy důvodné obavy z ohrožení života v případě návratu do země původu upravuje možnost získat dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu.
8. V replice žalobce zdůraznil, že jak jeho manželka, tak jeho matka na něm závislé jsou, především finančně. Jeho pochybení v podobě nepřehlášené adresy nic nemění na situaci, že s manželkou žije ve společné domácnosti. Námitka nedostatečnosti tvrzení by dle žalobce bylo možné považovat za opodstatněnou za situace, kdy by ke svědecké výpovědi byla navrhována osoba třetí. V daném případě se však jednalo o návrh výsledků žalobce a jeho manželky s tím, že namítána byla nepřiměřenost zásahů do soukromého a rodinného života žalobce a jeho manželky. Od počátku tak bylo evidentní, že tyto výsledky byly navrhovány za účelem objasnění rodinných vztahů a skutečnosti, že rodinné vazby jsou pevné a rozhodnutí by představovalo nepřiměřený zásah. Žalobce považuje za nemístné neprovést výsledky pro absenci tvrzení důvodů, pro které by měly být provedeny, za

situace, kdy důvody jsou jasně seznatelné z okolností případu. Vztah žalobce a jeho manželky nelze posuzovat toliko z formálního hlediska na základě skutečnosti, že pobytová oprávnění na sebe nejsou navzájem formálně navázána. Žalobce dále nesouhlasil s žalovaným ohledně závěru žalovaného o nepřiléhavosti v žalobě citované judikatury.

III. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 14. 4. 2022 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 9 zákona o pobytu cizinců. V žádosti žalobce uvedl, že je ženatý, avšak příslušný oddíl „J. Manžel/ka“ nevyplnil a žádné údaje o manželce ani o matce v žádosti neuvedl. Trestním příkazem Okresního soudu ve Vsetíně ze dne 16. 9. 2022, č. j. 3 T 146/2022-29, který nabyl právní moci dne 19. 11. 2022, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykových látek podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se dopustil tím, že dne 24. 8. 2022 kolem 3.10 hod. v obci Zubří řídil osobní motorové vozidlo s naměřenou hodnotu alkoholu v dechu 1,87 promile. Za uvedené jednání byl odsouzen k peněžitému trestu a zákazu řízení motorových vozidel na 18 měsíců. Dne 7. 12. 2022 žalobce prostřednictvím svého právního zástupce podal u žalovaného vyjádření, ve kterém mj. dodatečně uvedl údaje o své manželce, předložil společné fotografie s manželkou a navrhl k důkazu svůj účastnický výsledek a svědeckou výpověď manželky. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí.

K nesprávně zjištěnému skutkovému stavu

11. Podstatou první uplatněné námitky je neprovedení důkazních návrhů žalobce, a sice jeho účastnického výsledku a svědecké výpovědi jeho manželky. Žalobce tyto důkazní návrhy učinil ve svém vyjádření ze dne 7. 12. 2022, v němž uvedl, že je v případě potřeby prokázání povahy a pevnosti jejich rodinných vztahů, uzná-li to žalovaný za vhodné, připraven podrobit se výsledku, stejně jako jeho manželka. V doplnění vyjádření ze dne 19. 12. 2022 pak žalobce zopakoval, že zde žije s manželkou a navrhl provedení obou výsledků k prokázání svých předchozích tvrzení.
12. Žalobcova argumentace v replice je mylná, neboť je to na prvním místě povinnost tvrzení, kterou nese účastník správního řízení (o žádosti) i soudního řízení správního. Uvedená povinnost, jež má svůj odraz v dispoziční zásadě ovládající zmíněná řízení, znamená, že je to účastník řízení, kdo vymezí okruh zjišťovaných a prokazovaných skutečností právě svým tvrzením. Jak setrvale judikuje Nejvyšší správní soud „[p]ovinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 7 Azs 250/2020-33).
13. Zatímco břemeno důkazní může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli, v nyní projednávaném případě tedy na žalobci coby žadateli o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Představa, že by správní orgán měl sám zjišťovat existenci, povahu a pevnost rodinných vazeb žadatele, nemá jakékoli opodstatnění. Jedině žadatel sám nejlépe ví, v jakých rodinných poměrech žije a je pouze na něm, aby v průběhu řízení uvedl veškeré rozhodné skutečnosti, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neunes břemeno tvrzení, správní orgán

de facto nemá o čem rozhodovat (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 7 Azs 250/2020-33, byť se v dané věci jedná o řízení o udělení azylu, krajský soud má za to, že uvedené závěry lze bez dalšího analogicky vztáhnout i na řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty).

14. Ke splnění povinnosti tvrzení je však nutno tvrdit konkrétní skutečnosti, které nemohou být předloženy toliko v obecné rovině s tím, že jejich konkretizace vyplýne až následně z provedeného dokazování. Přesně tak však postupoval žalobce, který v žádosti údaje o manželce neuvedl vůbec, ty sice následně doplnil ve svém vyjádření ze dne 7. 12. 2022 a doplnění vyjádření ze dne 19. 12. 2022, žádné konkrétní tvrzení kromě délky trvání manželství a existence společného soužití s manželkou ale neuvedl. Jelikož povinnost tvrzení předchází povinnosti důkazní, nelze neprovedení výsledku žalobce a jeho manželky v nyní projednávaném případě hodnotit jako chybný postup žalovaného za situace, kdy žalobce toliko učinil důkazní návrh bez předchozího adekvátního konkrétního tvrzení. Je nutné si uvědomit, že z povahy věci každé negativní správní rozhodnutí o pobytovém oprávnění, ať už neprodloužení zaměstnanecké karty či jiné, se nutně negativně promítne do soukromého a potažmo rodinného života žadatele. S tímto průvodním jevem je nutno počítat a proto „pouhá“ existence manželství bez dalšího tvrzení nevyžaduje podrobnějšího dokazování. Nadto sám žalobce ve vyjádření ze dne 7. 12. 2022 učinil důkazní návrh podmíněně pro případ potřeby, uzná-li to správní orgán za vhodné. Až v doplněném vyjádření ze dne 19. 12. 2022 byť stále podmíněně, výslovně uvedl, že provedení výsledků navrhuje.
15. Závěr o odděleném bydlení žalobce a jeho manželky učinil žalovaný na základě zjištění z obsahu spisu. Měl-li žalovaný poznatek o odlišných adresách evidovaného bydliště u žalobce a jeho manželky, nelze mu vytknout, že učinil závěr o nesdílení společné domácnosti, pakliže sám žalobce ani v jednom ze svých podání společné soužití a vedení společné domácnosti s manželkou výslovně netvrdil. Žalobce uvedl jen skutečnost, že manželka žije rovněž „na území České republiky“. Ani předložené fotografie zobrazující žalobce ve společnosti své manželky na různých místech tomuto závěru nijak neodporuje. Ať už byl závěr žalovaného o odděleném bydlení předčasný či nikoliv, z výše rozvedených důvodů na posouzení věci ničeho nemění.
16. Krajský soud spatřuje pochybení žalovaného toliko v tom, že neprovedení navržených důkazních prostředků nezdůvodnil. Správní orgán má dle § 52 správního řádu sice prostor k úvaze o tom, zda navržené důkazní prostředky k důkazu provede či nikoliv, jeho úvaha však musí být odůvodněná a seznatelná z jeho rozhodnutí. Z výše uvedených důvodů se však nejedná o vadu, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v neprovedení navržených výsledků krajský soud pochybení neshledal. Lze na tomto místě pouze apelovat na žalovaného, aby se napříště podobného pochybení vyvaroval.
17. S ohledem na uvedené tuto žalobní námitku krajský soud neshledal důvodnou.

K překročení lhůty pro vydání rozhodnutí

18. Námitku překročení lhůty pro vydání rozhodnutí uplatnil žalobce „jen pro úplnost“, aniž objasnil, jak by se tato skutečnost mohla odrazit na zákonnosti napadeného rozhodnutí. Proto soud rovněž jen pro úplnost uvádí, že obecné lhůty pro vydání rozhodnutí dle § 71 správního řádu i speciální lhůty podle § 169 zákona o pobytu cizinců, mají povahu lhůt pořádkových a jejich nedodržení tedy nemůže samo o sobě vést k závěru o nezákonnosti procesního postupu správních orgánů nebo o nezákonnosti rozhodnutí, které z takového

procesního postupu vzešlo (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2020, č. j. 10 Azs 374/2019-33, či ze dne 3. 7. 2018, č. j. 6 Azs 178/2018-24).

19. V posuzované věci není sporu o tom, že ke dni vydání rozhodnutí žalovaného byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Podstatou žalobcovy námitky je tvrzení, že v jeho případě by žalovaný nemohl shledat podmínku pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, pokud by rozhodoval v zákonné lhůtě, neboť tehdy ještě žalobce pravomocně odsouzen nebyl. Implicitně ze správního řádu a explicitně z judikatury ale vyplývá zásada, že pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79). Otázkou, zda lze z uvedené zásady vybočit se velmi podrobně zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 397/2017-32, v němž vysvětlil na řadě případů, proč ji nelze považovat za přepjatý formalismus, a uzavřel, že uvedenou zásadu nelze prolomit ani v případech, kdy lpění na ní vede k výsledku nespravedlivému pro účastníka zapříčiněné postupem správního orgánu.
20. Žalobci tak lze sice přisvědčit, že žalovaný lhůtu pro vydání rozhodnutí (jež v daném případě činila 30 dnů podle § 71 odst. 3 správního řádu) překročil, avšak toto zjištění nelze nijak promítnout do výsledku tohoto řízení. K obraně proti nedodržení pořádkových lhůt pro rozhodnutí lze využít institutu opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu, případně žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s. Tohoto postupu (jehož se týkal i žalobcem zmíněný rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích) ale žalobce nevyužil.

K nepřiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců

21. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
22. Žalobce má pravdu, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí není omezeno pouze na zákonem výslovně vymezená rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, či ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30, či ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37). Přiměřenost dopadu rozhodnutí je třeba ke konkrétní námitce posuzovat i v případě zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39 či ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 Azs 352/2019-33). Tato povinnost vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy, který Českou republiku zavazuje k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce.
23. Napadené rozhodnutí ale není v uvedené části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se dopadem rozhodnutí do rodinného života žalobce podrobně zabýval na str. 6 až 8 napadeného rozhodnutí. Žalovaný, byť dospěl k závěru o odděleném bydlení žalobce a jeho manželky, se existencí manželství žalobce zabýval jako intenzivní zásah do

žalobcova práva na soukromý a rodinný život vyhodnotil skutečnost, že žalobce již nebude moci pokračovat na území České republiky v soužití s manželkou. Dále však vyhodnotil, že vzhledem k bezdětnosti jejich manželství nelze předpokládat, že by si zde manželé vytvořili trvalejší sociální vazby a obě varianty (odloučení od rodiny s pouhými návštěvami či přesídlení manželky za žalobcem) tak nepředstavují velmi intenzivní zásah do rodinného života žalobce. Žalovaný dále vyhodnotil závažnost protiprávního jednání žalobce (jako velmi závažné), délku pobytu žalobce na území České republiky, jeho věk, zdravotní stav, ekonomické poměry, jakož i intenzitu vazeb jak na stát původu, tak na Českou republiku, čímž bezesbýtku citovanému § 174a zákona o pobytu cizinců dostál. Žalovaný provedl i vážení proti sobě v kolizi navzájem stojících zájmů (veřejný zájem na ochraně společnosti před cizinci páchajícími trestnou činností a rodinným životem cizince) na str. 6 v posledním odstavci a na str. 8 napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že žalobce se dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze zásah do jeho rodinného života považovat za nepřiměřený a rovněž veřejný zájem na ochraně společnosti musí převážet a je třeba mu dát přednost. Konečně se žalovaný zabýval i aktuálně probíhajícím válečným konfliktem na Ukrajině, přičemž zdůraznil, že z důvodu obavy z ohrožení života má žalobce zákonem předvídanou možnost požádat a získat dlouhodobé vízum za účelem strpění pobytu na území.

24. Žalovaný tedy provedl řádné zhodnocení všech do úvahy připadajících okolností, posoudil přiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného života žalobce v rozsahu, v jakém žalobce pouze velmi obecně aspekty svého rodinného života tvrdil, a napadené rozhodnutí tak nelze z tohoto pohledu shledat nezákonným či nepřiměřeným.
25. Účelem zákonem stanovené povinnosti hodnotit přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného života cizince je předejít takovým rozhodnutím, která by intenzitou svých dopadů představovala pro rodinu cizince nedůvodně „likvidační“ rozhodnutí. V nyní projednávané věci se ale o takový případ nejedná. Jakkoliv krajský soud nemá v úmyslu bagatelizovat význam žalobcova manželství, je nutné si uvědomit, že „pouhá“ existence manželství či přítomnost matky žalobce na území České republiky, s nimiž by se případně nadále žalobce mohl stýkat pouze prostřednictvím návštěv, či by se rodina musela vrátit zpět na Ukrajinu, žádný natolik intenzivní zásah nepředstavuje. Z tohoto důvodu je nepřipadná i žalobcem odkazovaná judikatura, v níž byly bez výjimky posuzovány případy, ve které figurovaly děti cizinců, což s sebou nese povinnost zahrnout do úvah o dopadech rozhodnutí i mezinárodní závazky ČR v oblasti ochrany práv dětí.
26. Z výše uvedených důvodů proto krajský soud shledal i tuto žalobní námitku nedůvodnou.

K neposouzení povahy a závažnosti spáchaného trestného činu

27. Ani hodnocení povahy a závažnosti spáchaného trestného činu v rozhodnutí žalovaného neschází. Žalovaný hodnotil protiprávní jednání žalobce jako závažné, a dále uvedl, že ani bezprostřední časový odstup od spáchání tohoto činu není způsobit nijak snížit společenskou škodlivost jeho jednání. Žalovaný tedy, byť stručně a rámcově, zhodnotil jak povahu a závažnost spáchaného trestného činu, tak dobu od spáchání trestného činu. Přílehlavost žalobcem v této souvislosti odkazované judikatury odpadá za situace, kdy v tam řešené věci šlo o státní příslušnici Vietnamu, která v České republice pobývala značně delší dobu než žalobce, měla zde nejen již zletilé děti, ale i vnoučata, tedy hrozící újma do jejího rodinného života (konkrétně tvrzeného) disponovala mnohem větší intenzitou, proto tak bylo na místě podrobit vážení přiměřenosti podrobnějším kritériím.

28. Žalobcův náhled a přístup ke své spáchané trestné činnosti lze jistě hodnotit pozitivně, nic to však nemění na závěru, že krajský soud ve shodě s žalovaným hodnotí žalobcem spáchanou trestnou činnost jako velmi závažnou a dopady do jeho rodinného života jako nikoliv natolik závažné, aby bylo nutné podrobně rozebírat a vážit jednotlivé okolnosti doprovázející spáchaný trestný čin. Ani tato námitka tedy není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

29. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. O návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud vzhledem ke krátké lhůtě k meritornímu rozhodnutí podle § 172 zákona o pobytu cizinců samostatně nerozhodoval.
31. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 22. března 2023

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu